

Jag vill ta en kort stund och prata om min mormor. När jag blickar tillbaka till mina minnen tillsammans med henne, så blir jag påmind om alla de gånger hon hämtade mig från dagis, om alla de gånger hon hämtade mig från skolan, om alla de gånger hon hämtade mig när jag inte visste vart jag skulle ta vägen. Det var en sådan människa min mormor var. Hon hjälpte de som behövde hjälp, hon visade vägen för de som inte hittade rätt. Det spelade ingen roll om hon hade ont i fötterna av att ha lagat hennes fantastiska maträtter i köket, det spelade ingen roll om hon hade tvättat, dammsugit eller moppat i det fläckfria hemmet hon levde i, det spelade ingen roll vad hon hade ägnat sig åt hela dagen. Om du behövde hjälp, så fanns hon där och ledde vägen. Den vägen kan vara krokig och varm som gatorna i Rom, trång och blöt som vägarna inne på Liseberg eller ljuvlig och tyst som gatorna i lilla Forsheda. För oavsett vilken väg vi än skulle ta, så tog hon den vägen tillsammans med dig med ett leende på läpparna. Jag tror det är något vi alla kan hålla med om, att Farah inte var som alla andra, för om alla andra var som Farah så hade den här världen varit mer omtänksam, kärleksfull och stark. Stark. En styrka som hon hade med sig till slutet.

Idag behöver jag inte bli hämtad från dagis, jag behöver inte bli hämtad från skolan, och skulle jag någonsin gå vilse så har jag hennes lärdomar till hands. Tack mormor för allt du har gett den här familjen, tack mormor för att du visade vägen hem.